

ICONOGRAFIA CRISTIANA: L'ORANT

L'Orant (del llatí *orans*, el qui prega) és una imatge-símbol, una matrona que prega amb els braços oberts, una figura femenina que es troba representada a les catacumbes i que és símbol de confiança en Déu, d'oració i d'espiritualitat.

L'orant es representa com una dona vestida amb una túnica de mànigues llargues amb els braços alçats en pregària. És una figura que es troba a les catacumbes dels primers segles del cristianisme. Al lloc on s'enterren els morts, és una expressió de pietat; el símbol de l'ànima que viu ja en la pau de Crist i que intercedeix pels vius.

Catacumba de Priscil·la a Roma

El simbolisme dels braços alçats també expressa el desig de despreniment, d'elevació a allò que és "altre". Despreniment del que és terrenal per elevar-se amb tot l'ésser cap al celestial. "Ja no soc jo qui visc, sinó Crist que viu en mi", afirma sant Pau (Gàlates, 2:20). L'oració a l'esperit és una de les vies que condueixen a aquesta transfiguració.

La figura de l'orant té una gran diversitat de significacions:

- Representa l'ascensió sagrada de l'ànima a través de l'experiència de la mort (ascetisme espiritual), que és necessària per a la resurrecció i la participació en la vida mística en Crist.
- En l'art bizantí, la Mare de Déu apareix sovint en posició orant, amb els braços alçats. El cristià contempla en aquest símbol l'encarnació i el compliment perfecte de la pregària.

- L'orant simbòlicament també representa l'església que en el seu viatge terrenal aspira a reunir-se amb Crist com a fonament.

En l'art bizantí i ortodox rus la representació de la Mare de Déu amb els braços alçats en la pregària, esdevé el símbol de l'Església, elevada per la súplica de la Dama del Cel a Crist.

L'orant és un símbol de salvació i com a tal apareix de vegades als sarcòfags paleocristians sovint amb altres símbols cristians.

